

Remordiments

Andy Lehnsherr

Categoria juvenil

No era la primera vegada que passava la nit en blanc. Des de feia ja dos mesos, a penes dormia. Ja s'havia acostumat a sentir la seva presència als peus del llit; a vegades fins i tot, passant-li la mà des del clatell fins als seus ronyons. Per a ell, el pitjor era escoltar veus de ningú que taral·larejaven cançons de bressol, que s'anaven distorsionant fins a convertir-se en crits tan aguts que creia que li anaven a sagnar les oïdes i li anava a explotar el cap.

Segur que era Fernando. Si no, qui més li coneixia tant per a combinar totes les seves pors juntes? A més, tot havia començat a penes uns dies després d'enterrar-ho, el 23 de juliol de 1893.

En el seu funeral sol va estar ell, Jaime, juntament amb uns veïns que van assistir per respecte i la família del difunt, malgrat no estar convidats. L'única persona important per a ell era el seu soci.

Jaime va girar els ulls, i va veure que s'havia fet de dia. Va creuar el passadís, replet de retrats de la família Fuentes. Va baixar les escales de fusta a poc a poc. Portava la bata posada, encara que fos estiu; en aquella enorme casa feia massa fred. Vivia allà des de 1888, quan la seva àvia va morir i la hi va deixar d'herència.

Va entrar en la cuina (esquivant com tots els dies, la fusta que sobresortia de la porta) per a trobar-se amb el esmorzar fet i un pot que, per l'olor, va saber que es tractava de cianur. Allò li va posar els pèls de punta. Segons l'informe forense, Fernando havia mort després d'ingerir cianur barrejat amb el seu esmorzar. Va escoltar aigua caure en el pis de dalt. Va pujar corrent a la primera planta i va veure com la banyera estava a vessar. Jaime li havia explicat a la policia que mentre Fernando esmorzava, ell s'estava donant un bany. El cristall de la porta que donava al jardí trencant-se va fer que se sobresaltés. Va tornar a dirigir-se cap a allí, i va estar a punt de trepitjar els vidres del sòl. Allò va ser el que va

determinar que algú fora de la casa havia assassinat a Fernando. La porta va començar a grinyolar darrere d'ell, com si algú l'estigués esgarrapant. Sense estar molt segur, va anar girant-se a poc a poc. En la fusta va trobar escrit: “Per què?”.

Va sortir de la casa el més ràpid que va poder i es va dirigir al treball.

La seva oficina, situada en el centre de Tarna, era l'únic lloc en el qual se sentia segur. Va entrar en “Fuentes i Haya, advocats”, i la seva secretaria el va mirar de dalt a baix:

—Senyor Fuentes—va cridar la seva atenció amb timidesa—Va vostè en batí.

—Ha estat una nit massa llarga, Lidia—va respondre Jaime.

Els clients que va haver de despatxar durant les deu hores que va estar treballant eren gent de Tarna de tota la vida, que sabien perfectament que Jaime era un professional; i que, si havia anat a treballar en batí, els seus motius tindria.

La seva mare va venir a visitar-ho a l'hora del berenar, com cada tarda. Poc li va faltar per a deixar anar les pastes que portava (comprades en la fleca que hi havia al final del carrer).

—Jaime Fuentes! Què fas així vestit!?!—la seva veu aguda va ressonar per tot el despatx.

Jaime va rodar els ulls i es va encreuar de braços després de reclinar-se sobre la cadira.

—Cada vegada tens més ulleres, fill. Des que van enterrar al teu soci et passes el dia amb cara de cansat. És que no dorms bé? I quan canviaràs el cartell de la porta?

—Encara no estic preparat, mare—ell va baixar el cap.

—Passaves tant de temps amb aquell noi que et va acabar fonent el cervell. Mai em va agradar.

Va arribar l'hora de tancar, i li tocava tornar a casa. Normalment, Jaime acompanyava a Lídia, perquè es trobava de camí a la seva; però aquell dia, ella va preferir caminar una

mica més i assegurar-se que ell arribava bé. Malgrat ser encara de dia, donava la sensació que s'estava endinsant en la més fosca de les nits.

—Vol vostè quedar-se a sopar, senyoreta Torres? Han sobrat algunes pastes de les quals ha portat la meva mare—Jaime no volia estar sol.

Lidia, que ho va notar, va acceptar amb un ampli somriure que ho va reconfortar.

A la cuina, l'esperava el sopar, anteriorment preparat pel cuiner. Aquest venia totes les tardes, feia el seu treball i després marxava a la seva llar. Portava seguint aquestes ordres els últims cinc anys, quan Fernando es va mudar a viure amb Jaime, sent oficialment socis. Recordant el que havia passat al matí, va inspeccionar el plat de dalt a baix. No va trobar res fora del comú; seria que no volia acabar amb ell encara.

Jaime va parar taula en el menjador, mentre Lidia esperava mirant les portades d'alguns dels llibres en les moltes prestatgeries del saló. Dins de "Hamlet" es va topar amb una fotografia d'un home que reia, Li va donar la volta i va llegir: Lonmingham, 1890.

—Qui és? —va preguntar quan va veure que Jaime estava de tornada en el saló.

Quan ell va veure la foto, se li va formar un nus en la gola. L'havia tret en un viatge amb Fernando a Lonmingham, tres anys enrere.

—És...—va empassar saliva—el meu soci, Fernando—va agafar la foto i la va acariciar amb els polzes en un gest involuntari.

—Oh,Déu meu!—la noia es va tancar la boca amb totes dues mans—Ho sento moltíssim. No recordava que ell... Mai l'havia vist en persona. Jo...

—No et preocupis. Sé que no ho has fet amb mala intenció—li va retornar la fotografia i va sospirar.

Jaime va pujar a la seva habitació i es va canviar de roba. Després va mirar cap al llit. En el costat oposat al qual dormia, descansava un dibuix. Es va acostar i ho va agafar. Estava signat per Fernando. Era ell assegut en les escales de fusta llegint, i Jaime estava al costat amb el cap recolzat en l'espatlla del primer i els ulls tancats. Li encantava aquell dibuix. Amb el cor encongít, la va tornar a deixar en el seu lloc. Lidia li estava esperant a baix. Va sortir al passadís i la porta es va tancar. El quadre a la seva dreta va començar a esquerdar-se. Jaime no es va atrevir a mirar. Es va quedar paralitzat fins que va escoltar a la seva oïda:

—Per què?

Va arrencar a córrer pel passadís mentre tots els quadres es trencaven al seu pas. Va baixar les escales a tal velocitat.

—No sabia que tocava el piano—li va dir la seva secretaria.

—Què? —Jaime va començar a marejar-se.

—Fa uns minuts li he vist entrant en una sala i començar a tocar el piano. Ho fa molt bé.

Les cames de Jaime van començar a tremolar. Per a no espantar a la noia, es va limitar a donar-li les gràcies i a dirigir-la cap al menjador. Durant el sopar, va haver d'inventar-se una història de com havia après a tocar piano quan era nen, ja que ella no deixava de treure-li el tema, fascinada. Fernando era qui tocava l'instrument; era una de les coses que més li agradava fer quan estava viu; i segons sembla, també després de mort.

No era massa de nit quan Jaime es va acomiadar de Lídia des de la porta de casa. Va tornar a entrar. Va tornar a pujar i va observar els quadres familiars, tots trencats. Deu generacions Fuentes fetes xixines. En el moment que Jaime va travessar el llindar de la seva habitació, les llums van parpellejar i es van apagar, quedant-se totalment a les

fosques. Va tancar els ulls amb força, per a sentir-se més segur. Va escoltar un llumí, i a poc a poc va tornar a obrir-los. L'estada estava lleument il·luminada per una espelma en el seu escriptori.

—Cada dia encenia una fins que et quedaves adormit perquè et fa por la foscor—li va dir una veu a la seva dreta—Et recordes?

Jaime va assentir amb el cap, recordant la llum de l'espelma i la silueta de Fernando llegint al seu costat mentre queia en un somni profund.

—Jaime—va fer una pausa abans de continuar—Tu em vas matar?

—Saps molt bé la resposta, Fernando—va respondre ell amb desesperació.

Jaime es va asseure en el llit, va donar suport als colzes sobre els seus genolls i es va tapar la cara amb les seves mans mentre esbufegava.

—Digues-ho, Jaime!

—Sí! —es va destapar la cara i va mirar al no-res—Sí, jo et vaig matar! Vaig deixar l'aigua oberta i vaig trencar la finestra perquè la policia no sospités de mi! Vas morir als meus braços mentre ploraves, perquè sabies que t'havia enverinat!

Ell també havia començat a plorar. Va desviar els ulls cap al mirall, i al costat del seu reflex va poder veure el de Fernando.

—Ho sento...—va sanglotar—Ho sento, ho sento moltíssim.

—Per què em vas matar, Jaime? —la seva veu havia deixat de ser intimidatòria.

—Van descobrir el nostre—va mirar als ulls fantasmals de Fernando—Els meus pares. Van amenaçar amb denunciar-nos als dos si no et matava. Segons ells també era per a enviar un missatge a la teva família conforme tu m'havies corromput...

Ara que ho havia dit en veu alta, van començar a acudir a la seva ment milers de solucions que no fos aquella. Podrien haver fugit, podria haver-li-ho comptat a Fernando i entre els dos saber què fer... I ell havia triat la fàcil. Havia estat un covard. Un maleït covard.

—Jo et volia...de debò—Jaime es va mirar les mans.

—No et crec. Sense ni tan sols pensar vas decidir matar-me. Covard!

El reflex de Fernando va desaparèixer, i el mirall es va trencar. Amb un corrent d'aire que provenia de cap part, l'espelma es va apagar i Jaime es va tornar a sumir en una foscor total. Les veus de ningú que taral·lajaven cançons de bressol van fer acte de presència. Jaime es va tancar les orelles, i sabia que estava cridant perquè notava el dolor en la seva gola, ja que el soroll esquinçador que hi havia a l'habitació, no li deixava sentir res.

Va fer un esforç descomunal i va aconseguir sortir al passadís sense veure res. La Lluna brillava, i podia veure el final, on començaven les escales. Una figura les va pujar. Reconeixeria la silueta de Fernando en qualsevol part. No va avançar, sinó que va girar a l'esquerra. Per alguna raó, Jaime va decidir seguir-lo.

En l'altre passadís, hi havia una habitació en la qual es veia llum. I va escoltar un riure. El seu propi riure. Ell no havia fet cap soroll. Però ho acabava de sentir. Va entrar en el bany, il·luminat amb moltíssimes espelmes. Es va veure a si mateix dins de la banyera, i a Fernando agenollat en un dels laterals, fent-li massatges al cap el cap. Els dos s'estaven rient. Jaime es va recolzar en el marc de la porta i va observar l'escena.

Una nova ràfega de vent que no venia de cap part, va apagar totes les espelmes i ara el bany estava totalment negre. Va escoltar la melodia d'un piano en el pis de baix. A mesura que s'acostava a les escales, el camí es va anar il·luminant cada vegada més. Va baixar recolzat en la barana. I les llums es van anar encenent una a una. Va caminar cap a la dreta, i aquesta vegada va entrar a la sala del piano. Fernando estava assegut en el banc,

tocant una peça de música clàssica que a Jaime mai li va interessar, mentre que ell mateix es trobava ballant un vals amb un acompanyant invisible.

Les llums van parpellejar, i una altra vegada la foscó. Darrere de Jaime, dues copes van xocar en un brindis. Va girar sobre els seus talons i aquesta vegada va ser al menjador. Els dos estaven brindant per la seva oficial associació. Va ser la primera vegada que es van besar. Va notar aquella sensació en els seus llavis.

I finalment, la porta de la cuina es va obrir. Amb la llum que entrava per la finestra semblava que s'havia fet de dia. Sabent el que s'anava a trobar, es va dirigir cap a allí. Efectivament, va veure com Fernando queia en braços del seu un altre jo i moria a poc a poc mentre dues llàgrimes de sang queien per les seves galtes.

Jaime va sentir una punxada en l'estómac. Després, va sortir de casa, presa del pànic. Va caminar pel jardí, sense rumb fix. Els seus passos li van portar fins a casa de la Lídia. Va trucar a la porta i va esperar que la noia li obrís.

—Senyor Fuentes, què fa aquí a aquestes hores?

Ell la va mirar, trigant uns segons a respondre:

—Crec que els meus propis remordiments m'han acabat matant.

Jaime va baixar la vista fins al seu abdomen. Lidia va dirigir la seva mirada allà i se li va escapar un crit. Una estaca de fusta estava clavada en el cos de l'home i no deixava de sagnar. Es va desplomar en el sòl, i mentre la noia demanava ajuda a qualsevol que l'escoltés, va murmurar com a últimes paraules:

—Jo vaig matar a Fernando Haya.